

נחום היימן:

„בחדתי כמו כלב — זו לא בושה!“

נחום (נחצה) היימן חזר הביתה אחרי העדרות ממושכת. מי שהיה ממקימי הגבעות ואחד המלחינים הצעירים המוכשרים, מי שהלחין את „חופים הם לפעמים געגועים לנחל“ ואת „הניצנים נראו בארץ“, נעלם לפני 15 שנה מקיבוץ בית אלפא והלך לרעות בשדות זרים. לפני ימים אחדים חזר והוא כבר מרגיש ישראלי לגמרי — פעמיים גנבו לי וישר ופעם אחת ראי שמאלי של המכונית.“ שאלתי אותו אם כבר מצא את המזל שהלך לחפש בחו"ל ואם בגלל זה חזר.

כן, נסעתי לחפש את מולי. הכרתי בארץ את מישל לגרנאן והוא הבטיח לעזור לי בפאריס. המשונה הוא שהוא קיים את הבטחתו ועזר לי מאוד בהתחלה. שלוש שנים חייתי בפאריס, כתבתי מוסיקה והרווחתי כסף. הצלחתי עד כדי כך, שהייתי כבר בדרך חזרה הביתה. אלא שארבע בי הגיון של הקולנוע וכבש אותי לגמרי. פגשתי את הבמאי הגאון פרדריק רוסיף (למות במדריד) ועשיתי את המוסיקה לסרטו כותל בירושלים. חיים טופל קרא לי לבוא ללונדון והבטיח לעזור לי להיכנס שם לתעשיית הקולנוע וגם הוא קיים את הבטחתו. הלחנתי מוסיקה לאיזה 20 סרטים ואו פרצה מלחמת יום הכיפורים, ונראה לי יותר חשוב לבוא הנה להילחם. הייתי כסירת, נלחמתי וקיבלתי הלבס. כיליתי זמן ארוך בכתריחולים.

● אני יכולה לכתוב את זה?

בטח. תכתבי, תכתבי שפחדתי כמו כלב. זו לא בושה. אחרי המלחמה חזרתי ללונדון והמשכתי לעבוד. מצב הסרטים שם היה ירוד, או הקמתי חברה לגינגלים. עשיתי מוסיקה לסדרות טלוויזיה. הלחנתי את סידרת התנ"ך, בת 39 הפרקים, ועוד הרבה מוסיקה להרבה דברים.

● אז למה פיתאום החלטת לחזור?

יום אחד הכנתי שכל האנשים, שאני עובד איתם וכשגילם, יעברו איתי גם אם אגור בקטמנדו או בנירודק או בתלאביב. התגעגעתי לחברים שלי בארץ ולריחות של הארץ, והנה אני פה, מוסיקה להרבה דברים.

● אז למה פיתאום החלטת לחזור?

יום אחד הכנתי שכל האנשים, שאני עובד איתם וכשגילם, יעברו איתי גם אם אגור בקטמנדו או בנירודק או בתלאביב. התגעגעתי לחברים שלי בארץ ולריחות של הארץ, והנה אני פה, מוסיקה להרבה דברים.

● אז למה פיתאום החלטת לחזור?

יום אחד הכנתי שכל האנשים, שאני עובד איתם וכשגילם, יעברו איתי גם אם אגור בקטמנדו או בנירודק או בתלאביב. התגעגעתי לחברים שלי בארץ ולריחות של הארץ, והנה אני פה, מוסיקה להרבה דברים.

עדנה מוזי"א:

„הקרן לעידוד סרטים תכסה פחד מהנושא!“

השבוע תיערך הקרנת הבכורה של הסרט „גוע“, סירטם של עמוס גוטמן ועדנה מוזי"א. (ראה ראיון השבוע, עמודים 57-59) עוד בטרם עלה על האקרנים הפך הסרט נושא מדובר מאוד וקיבל סיקור נרחב. ברור שהנושא של הסרט — הומוסקסואליות — הופך אותו מושך ומסקרן. בין הגברים הרבים, שעל המסך ומאחרי הקלעים, ישנה גם אשה, שהיא שותפה מלאה בכתיבת התסריט ובהפקת הסרט. שאלתי את עדנה מוזי"א — נהלית הנשואה לחקלאי ואם לשני ילדים קטנים — מה לה ולסרט על הומו-סכסואלים.

קודם כל, כמה מירידי הטובים ביותר הם הומואים. אבל לעצם העניין, הסרט הוא לא על הומוסקסואלים, אלא על אובססיה. הרעיון לסרט היה של עמוס. יחד בנינו ובדינו את הסיפור. בהומוסקסואליות השתמשנו כבחומר.

● זהו הסרט הארוך הראשון של שניכם. לא התגנבה לליבכם מחשבה שנושא הסרט פשוט יכול למשוך יותר קהל?

להיפך. חששנו שהנושא יגרום בעיות, והוא אכן גרם. אחרי שעמוס ואני השקענו כסרס כל גרוש שהיה לנו, וראינו שזה לא מספיק, התרוצצנו במשך שנתיים, כדי להשיג כסף. הקרן לעידוד סרטים איכות הסכימה לתת לנו כסף, אבל אחר-כך הם חזרו בהם, וברור לנו שהנושא הפחיד אותם. ואולי זה לטובה. אחרי שהם סרבו לתת כסף, החלטנו ללכת עד הסוף ולכתוב תסריט חדש, חשוף יותר ובלתימתפשר.

● ואז מצאתם משקיעים?

כן. מצאנו שני אנשים צעירים והרתקנים — אנריקה רוטנברג ומלכה אסף — ויחד הצלחנו להרים את הפרוייקט.

● לא היו לכם בעיות עם הצנזורה?

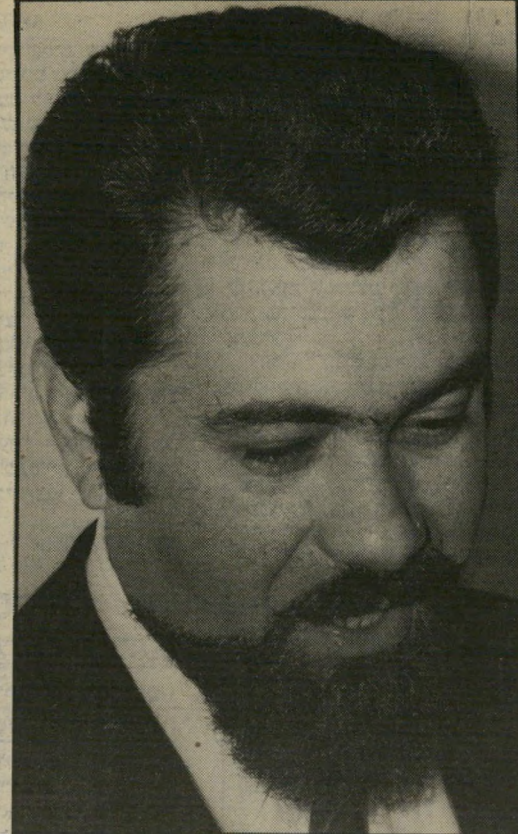
כמעט לא. היה מישפט אחד שמאד הרגז אותם, כשכחור אחד בסרט שואל את השני איך זה לשכב עם אשה, והוא עונה לו: „אתה סוגר את העיניים וחושב על ההימנון“. אמרו שזה לא יפה והגבילו את הסרט לגיל 18 ומעלה. זה הכל.

● אומרים שהסרט הוא אוטוביוגרפי, האם זה נכון?

נכון שיש בו אלמנטים אישיים, אבל כמו שאת מבינה, לא דווקא שלי.

● לאיזה קהל מיועד הסרט?

זה לא בריוק מישפחת רובינאן השווייצית ולא מוכרחים להביא את הילדים.

אליהו בן-אלישר:

„היחסים עם מצריים קבואים, אבל יש שלום!“

שנתיים חלפו מהיום שבו נרצח הנשיא המצרי, אנוור אל-סאדאת בקאהיר. יש הטוענים שגם יחסי ישראל-מצריים חטפו צרור באותו מעמד, ומאז הם גוססים לאט לאט. שאלתי את ח"כ אליהו בן אלישר, מי שהיה שגריר ישראל בקאהיר, האם לפי דעתו היו יחסיו עם מצריים שונים היום, אילו היה הנשיא סאדאת חי.

אני חושב שכן, אני מאמין שהוא לא היה נותן ליחסים בין שתי המדינות לקפוא עד כדי כך. זה לא אומר שהיחסים בזמן שהוא חי היו תקינים לגמרי. כבר אז היו בעיות בענייני סחר ובענייני תיירות, אבל למרות זאת היה קשר מתמיד בין הנשיא לבין ראש-הממשלה שלנו וקשר מתמיד בין השגרירים. אני מאמין שאילו סאדאת היה חי, היו היחסים שונים.

● זאת מבלי להתייחס למילחמת לבנון. אתה חושב שהיה לא היה מחזיר את שגרירי לקאהיר עם כניסת צה"ל ללבנון?

קשה מאד להעריך. אבל אני חושב שגם אילו היה מחזיר את השגריר לקאהיר, אחרי זמן מה היה מחזיר אותו לישראל.

● גם המימשל הזה אומר שהשגריר המצרי יחזור ברגע שנצא מלבנון.

אבל הם כל הזמן מעלים תביעות ותנאים נוספים, ומצב היחסים קפוא מאוד.

● אם בן האם יש לך הרגשה שהשלום עם מצריים עמד על איש אחד?

בהחלט לא. נכון, שלפי דעתי, השלום בינו לבין מצריים לא היה נחתם בלי סאדאת, אבל ברגע שהוא נחתם, הוא קיים בין המדינות, לא בין אישים. הייתי, כמוכן, מעדיף יחסים יותר קרובים וחמים, אבל השלום הוא שלום.